

Katedra Częstochowska.

Parafia św. Zygmunta, jedna z najstarszych w Polsce, w miarę rozrostu miasta Częstochowy powiększała się licznie, tak, że w r. 1890 liczyła już około 70,000 dusz.

Kościół św. Zygmunta niewielki, nie wystarczał pod żadnym względem potrzebom parafii i myśl budowy nowego kościoła zaczęła kielkować w umysłach tak duchowieństwa jak i wiernych.

Trudności były wielkie ze strony czynników rządowych rosyjskich i in. Dopiero w 1910 r. ks. Sylwester Baranowicz, wikariusz par. św. Zygmunta, kapłan wielkiego ducha i pobożności, były zesłaniec na Sybir, w zastępstwie proboszcza par. św. Zygmunta ks. kan. Michała Nowakowskiego, liczącego wtedy 82 lata, podkreśla wielokrotnie konieczność budowy wielkiego kościoła, zbiera pieniądze i wraz z ówczesnym dozorem kościelnym wybiera miejsce, na którym ma stanąć nowy kościół. Następnie przeprowadza formalności, zamawia plany i w lipcu tegoż roku ogradza i poświęca plac przy ulicy Krakowskiej, należący do probostwa par. św. Zygmunta. Zaczynają zwozić kamienie i inne materiały budowlane.

W 1902 r. wykonano fundamenty do wysokości cokółu i dn. 7 września kamień węgielny został poświęcony przez J. E. ks. Bisk. Henryka Kossowskiego.

Pierwszą radosną chwilą przy budowie kościoła św. Rodziny był d. 8 grudnia 1908 r. W dniu tym O. Euzebiusz Rejman, General

O.O. Paulinów, dokonał poświęcenia tej części kościoła, która już była wykończoną, i odprawił pierwszą solenną sumę, a gorące, podniosłe i wzruszające kazanie wygłosił proboszcz par. św. Zygmunta ks. kanonik Marjar Fulman.

Po tej uroczystości roboty zostały na dłuższy czas przerwane, najpierw z powodu braku funduszy i długów ciążyących na kościele, a następnie z powodu rozszalałej wojny, która unieruchomiła wszelkie warsztaty pracy, a ludność pracującą Częstochowy pogrążyła w wielką nędzę.

W roku 1917 J. E. ks. Biskup Zdzitowiecki postanawia, przy nowym kościele św. Rodziny erygować parafię. Pierwszym proboszczem mianuje ks. Bolesława Wróblewskiego, dotychczasowego proboszcza par. Praszka. Uroczyste otwarcie nowej parafii i jednocześnie instalacja nowego proboszcza odbyły się d. 28 października 1917 r.

Nowy proboszcz, zbadawszy wszystkie warunki, w jakich znajdowała się nowa parafia, obliczwszy długі ciążące na kościele i braki, które trzeba było koniecznie usunąć, najpierw zabrał się do skompletowania wszystkich utensylii, należących do służby Bożej, zaprowadził światło elektryczne w kościele i rozpoczął spłatę długów

W latach 1918, 1919 i 1920 spłacał długi pozaciągane w bankach na budowę kościoła i na roboty kamieniarskie, dawniej wykonywane a nie zapłacone. Sumę na-